

РЕШЕНИЕ

№ 755

гр. София, 14.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 18-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: АНГЕЛ Ф. ПАВЛОВ

при участието на секретаря МАЯ Ф. МЛАДЕНОВА
като разгледа докладваното от АНГЕЛ Ф. ПАВЛОВ Административно наказателно дело № 20211110207785 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН. Образувано е по жалба на "Ауто Кели България" ЕООД срещу НП № 22-007405 от 17.05.2021 г., издадено от директора на ДИТ - София, с което на дружеството-жалбоподател за нарушение на чл. 62, ал. 1 вр. чл. 1, ал. 2 от КТ на основание чл. 414, ал. 3 от КТ е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лева. От страна на жалбоподателя се иска НП да бъде отменено, евентуално да бъде намалена имуществената санкция до законоустановения минимум, като се излагат конкретни фактически твърдения и такива за нарушаване на процесуалния и материалния закон, срещу които аргументи възразява административно-наказващият орган (чрез процесуалния си представител), който претендира потвърждаване на НП и присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

От приложените АУАН, заповед от 11.02.2014 г., протокол за извършена проверка, декларация от ХХП. (отчасти – виж по-долу!), призовка на основание чл. 45, ал. 1 от АПК, граждански договор (в настоящото изложение с използването на това понятие досежно съответния приложен по делото документ се има предвид наименованието на същия, а не правната му същност), заявка за товарене и разтоварване от 26.02.2021 г., уведомление по чл. 62, ал. 4 от КТ (с направеното по-долу уточнение – виж!), трудов договор с посочена в него дата на сключване 02.03.2021 г. (с направеното по-долу уточнение – виж!), включително писмено удостоверяване относно започване на работа, длъжностна характеристика (с направеното по-долу уточнение – виж!) и справка за приети и отхвърлени уведомления по чл. 62, ал. 5 от КТ (по арг. от чл. 14, ал. 2 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН ангажирането и на гласни доказателствени материали, в това число посредством разпит на

актосъставителя и свидетеля/свидетелите по АУАН не е задължително, а в случая такова ангажиране не е и необходимо за разкриване на обективната истина от предмета на доказване по делото) по еднозначен начин освен оправомощаването на наказващия орган за издаване на НП по КТ въз основа на писмена (и подписана) заповед на изпълнителния директор на ИАГИТ се установява описаната в НП фактическа обстановка, към която съдът препраща (забрана за такова препращане липсва в приложимата нормативна уредба). Съдът не дава вяра на изложеното в декларацията от г-н П. относно това, че спрямо него (т. е. относно полагания от него труд) няма сключен граждански договор, което деклариране може да намери своето логично обяснение и в липса на достатъчна правна култура у декларатора. При съпоставка на останалите части от визираната тук декларация с приложените от самия въззивник в хода на извършена от органите на ДИТ – София проверка граждански и трудов договор и длъжностна характеристика е видно, че Х. П. е декларирал наличието на възнаграждение в негова полза, съответстващо като сума на гражданския, а не на трудовия договор, както и че е получил съответното възнаграждение на дата преди посочената в трудовия договор като такава на сключването му, както и че изпълнява длъжност мотокарист, което не съответства нито на самия трудов договор, нито на съответната длъжностна характеристика (в която е предвидена като цел на длъжността отговорност за товаро-разтоварни дейности, но не и прякото им извършване). Самият факт, че гражданският договор е приложен именно от въззивника в хода на проверката ясно указва, че такъв действително е имало между дружеството и П.. Само може да се предполага дали документацията във връзка с наличието на трудово правоотношение, в това число самият трудов договор и съответната длъжностна характеристика, е изготвена (коментиранията тук документация) единствено като отговор на извършената от органите на ДИТ – София проверка, доколкото прави впечатление това, че изходящият номер на справката от НАП за приети и отхвърлени уведомления по чл. 62, ал. 5 от КТ е от 13:27 часа на 05.03.2021 г., а в декларацията на Х. П. е посочен час 13:05 на 05.03.2021 г., като много сериозно впечатление прави това, че в същата декларация е посочено още, че деклараторът е получил копие от заверено уведомление (а потвърждението от НАП е изходирано по-късно). При всяко положение, обаче, удостоверяването върху самия документ – трудов договор – относно започването на работа по същия договор от страна на служителя касае по-късна спрямо процесната (05.03.2021 г.) дата, а именно 08.03.2021 г. Полагането на труд именно въз основа на гражданския договор, а не въз основа на трудовия договор, по време на заварването на Х. П. на 05.03.2021 г. от служителите на ДИТ – София съответства напълно като извод и на приложената заявка, в която е предвидено извършването на товарене и разтоварване с електрокар (с уточнението, че в доказателствената съвкупност, респективно по преписката, е приложено свидетелство относно правоспособността на г-н П. да управлява както мотокар, така и електрокар, като понятието мотокарист за осъществяване на трудова дейност житейски се свързва и с управлението на електрокар) и на 05.03.2021 г. Що се отнася до приложеното уведомление по чл. 62, ал. 4 от КТ (разпечатка, създадена на 16.04.2021 г.) и конкретно посочения там час на входиране в регистъра на НАП – 00:00:00 на 05.03.2021 г., то е очевидно, че се касае за техническа неточност (вероятно базово зададен

час), доколкото същевременно се сочи като дата на създаване или изменение на записва 05.03.2021 13:23:47 (което, впрочем, отлично отговаря на изготвяне на документация и изпращане на данни на НАП единствено като отговор на проверката при улесняващо поведение на г-н П., явяващо се израз на лесно обяснима лоялност към стопанския субект, от който той получава възнаграждението си по оформения като граждански договор). Т. е. съдът стига до извода, че, независимо от това дали представеният от въззивника трудов договор (което се отнася съответно и до свързаната с него документация) е бил изготвен след започване на процесната проверка и за послужване по нея, при всяко положение трудовата дейност, която е заварен да извършва Х. П., е полагана без именно за нейното осъществяване да е имало сключен между П. и жалбоподателя трудов договор. В този смисъл не следва да се дава вяра на писменото възражение срещу АУАН, което практически е в смисъл, че процесният полаган труд е бил в изпълнение на сключен трудов договор. Така се стига до извода, че правните аргументи, изложени в НП, към които съдът препраща (забрана за което липсва в релевантната нормативна уредба), следва да бъдат напълно споделени. Касае се за правоотношение (това, по силата на което е осъществявана заварената от проверяващите трудова дейност) по предоставяне на работна сила, което подлежи на уреждане именно и само като трудово съобразно чл. 1, ал. 2 от КТ. Какви особености от гледна точка на непостоянния характер на обслужването от мотокарист (включително лице, боравещо с и управляващо електрокар) на съответния склад са били налице се явява ирелевантно; релевантно е какви характеристики е имало в действителност съответното правоотношение, т. е. именно това, че се касае за предоставяне на работна сила, а не за постигане на определен резултат (последното се явява предмет на договора за изработка съобразно чл. 258 от ЗЗД; договорът за поръчка /както неправилно е квалифициран приложеният граждански договор в самия му текст и за съществуването на какъвто вид договор се излагат аргументи от страна на дружеството-въззивник/ по чл. 280 и сл. от ЗЗД се отнася до извършване на правни действия /в тази връзка е установена от законодателя уредбата по чл. 292 от ЗЗД/, в който смисъл еднозначно е и становището на правната теория), като, видно от приложения граждански договор, основното задължение по него на изпълнителя (т. е. на г-н Х. П.) е да извърши услуга с личен труд по поръчка на възложителя след получена писмена заявка, което практически не представлява нищо друго освен задължение за престиране именно на трудова сила в определена трудова сфера; всеки един работник/служител осъществява тази конкретна трудова дейност, която му е възложена от неговия работодател. Обуславянето на дължимостта на възнаграждението от приемането на извършената работа (в която връзка съществува клауза в приложения граждански договор) също не придава характер на правоотношението на нетрудово – ако работникът/служителят не изпълнява трудовите си задължения, то възнаграждение не му се дължи (арг. от чл. 128, т. 1 от КТ), като в случая никакви конкретни изисквания за качество/резултат не са установени с коментирания граждански договор. Дори във взаимоотношенията между търговското дружество и лицето П. към момента на извършване на проверката от служителите на ДИТ – София да не е имало уговорено конкретно работно време, то водещото е именно това, че същността на правоотношението е не друго, а

предоставянето на работната сила, като отделен е въпросът за това, че Х. П. е декларирал (и няма причина съдът да счита, че се касае за недобросъвестно деклариране във вреда на въззивника, напротив – открива се логика за предоставяне от страна на П. на данни при проверката, които са от полза за лицето, от което деклараторът получава възнаграждението си) конкретно дневно работно време с конкретна почивка в работния ден и конкретна седмична почивка, т. е. съдът стига до еднозначния извод, че действителното съглашение между г-н П. и дружеството-жалбоподател е било за полагане на труд именно в съответствие с така деклариания режим на работа и почивка (аналогично следва да се даде вяра на декларираното от страна на П. и относно начина на изплащане на възнаграждението му, т. е. следва да бъде направен изводът, че приложеният граждански договор не съответства напълно на действителните параметри на правоотношението между Х. П. и настоящия жалбоподател, респективно следва да се даде вяра на декларираното от П. конкретно по този въпрос). Уредбата по чл. 62, ал. 1 вр. чл. 1, ал. 2 от КТ има за свой действителен еднозначен смисъл забрана за съществуването на трудово (по своя действителен характер) правоотношение без сключен писмен трудов договор. Нужно е да се държи сметка и за това, че договорната свобода по чл. 9 от ЗЗД, както е посочено в самата разпоредба, не може да доведе до накърняване на императивна правна уредба като тази по чл. 62, ал. 1 вр. чл. 1, ал. 2 от КТ.

Пропорционално на административното нарушение и в съзвучие със съответно приложимата в хипотезите по чл. 83 от ЗАНН (каквато е и процесната) уредба по чл. 12 и чл. 27 от ЗАНН се явява санкционирането на нарушителя с конкретната имуществена санкция, която е в размер значително под средния и доста близко до минималния по чл. 414, ал. 3 от КТ, като следва да се има предвид, че последната спомената разпоредба се отнася до различни хипотези на административни нарушения и нарушения като осъщественото в случая разкриват (поначало, както и в конкретния случай) една по-висока степен на обществена опасност в сравнение със значителна част от отделните визирани в чл. 414, ал. 3 от КТ хипотези.

Изводимо от уредбата по чл. 57 от ЗАНН в НП наказващият орган не дължи излагане на мотиви по обсъждане на възраженията срещу АУАН, а евентуалното несъбиране на релевантни доказателства от страна на същия орган изобщо при проверката на акта по арг. от уредбата по чл. 315 и чл. 332 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН (настоящата инстанция, макар и първа съдебна, в действителност се явява въззивна в рамките на цялостното административно-наказателно производство) не може да съставлява причина за отмяна на НП. Иначе установяването или не от актосъставителя или от административно-наказващия орган на конкретна фактическа обстановка е въпрос по същество и не може да касае изобщо процесуалната законосъобразност съответно на АУАН и НП.

В АУАН и НП, видно от непредубедения им прочит, съвсем ясно са изложени фактите, които се приемат за установени и правните изводи, направени на тази основа. Дали изводите на съответните органи по фактите или относно правото са коректни или не също е въпрос по същество, а не въпрос на процесуална законосъобразност.

При извършената цялостна и служебна проверка по реда на чл. 314 от НПК вр. чл. 84 от

ЗАНН не се установиха причини за отмяна или за изменение на обжалваното НП, предвид което и на основание чл. 63, ал. 9 вр. ал. 2, т. 5 вр. ал. 1 вр. чл. 58д, т. 1 от ЗАНН постановлението следва да бъде потвърдено. Действителният смисъл на разпоредбата на чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН определено логически няма как да е свързана с изключване от нейното приложно поле на най-масовата хипотеза при съдебните производства като настоящото, в които като страна участва самият издал НП орган, поради което и на основание чл. 63д, ал. 4 и ал. 5 вр. ал. 1 вр. чл. 143, ал. 3 от АПК и чл. 37 от ЗПрПом вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, съобразявайки изхода на делото, както и действителната правна и фактическа сложност на същото, искането за присъждане на юрисконсултско възнаграждение следва да бъде уважено (доколкото съответното представителство на административно-наказващия орган от юрисконсулт действително е осъществено по делото), като се присъди в тази връзка сума от 100 лева и като при произнасянето досежно лицето, комуто (в чиято полза) следва да се присъдят разноси, е нужно да се държи сметка за уредбата по УПИАГИТ досежно това кои структури имат и кои не качеството на юридическо лице.

Мотивиран от всичко изложено, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА НП № 22-007405 от 17.05.2021 г., издадено от директора на ДИТ - София. Осъжда горепосоченото дружество-жалбоподател да заплати на ИАГИТ разноси по делото в размер на 100 лева, а именно юрисконсултско възнаграждение. Решението подлежи на обжалване пред Административен съд – София-град в 14-дневен срок от деня на съобщението, че е изготвено.

Съдия при Софийски районен съд: _____